

☯ Planeet P ☯

Christian Deterink

“We zijn er!” Jont schrok op uit zijn slaap. Even wist hij niet waar hij zich bevond, maar toen hij de bedieningspanelen voor zich zag, wist hij het weer. Hun module. Hij keek opzij en zag daar de vertrouwde figuur van Pol naast hem zitten. OK, tot zover niets vreemds, dat was positief.

“Waar... waar zijn we aangekomen”, stamelde hij, nog steeds versuft.

“OPX-0198-RET.”

Jont wist nog steeds niet waar Pol het over had.

Pol werd ongeduldig. “Het stelsel met de Klasse C ster dat we behoorden te onderzoeken, weet je nog wel, stomkop. De verkenningsmissie...?”

Het begon hem weer te dagen. De mist trok langzaam op uit zijn brein.

“Verkenningsmissie”, herhaalde hij zijn vriend met een overdreven toontje, “Verkenningsmissie. OK. Maar eerst helemaal terug naar het begin, hoor. Even recapituleren. Eens kijken hoor....”

Jont deed alsof hij nadacht. Toen ging hij door: “Als jongelingen wilden we allebei altijd zo graag avonturieren. Voorbijgaand aan alle ongelooflijke belevenissen die we toen hebben meegemaakt, kwam het er op neer dat de uiteindelijk besloten aan te monsteren op het moederschip ITU5853-PQ.”

Pol grinnikte en ging mee in zijn spelletje, “Ja, jij dacht dat het verstandig was om weg te gaan, toen je het thuis helemaal verbruid had. En ik ben maar mee gegaan, om je een beetje in de gaten te houden...”

“Ho ho”, deed Jont verontwaardigd, “volgens mij was ik degene die jouw handje vasthield. Maar hoe het ook zij, we wilden beiden wel een beetje spanning. Daarom kozen we een moederschip die ons langs de uiterste randen van het ons bekende universum zou voeren...”

“Mooi gezegd”, lachte Pol, “Tot nu toe geheel correct. Kun je nog reproduceren wat precies de doelen waren van onze missie?”

Jont antwoordde prompt: “Ten eerste het in kaart brengen van de nog onbekende gebieden, ten tweede het tijdig opsporen van mogelijke bedreigingen en ten derde het verkennen van mogelijk bewoonbare stelsels.” Ja, dat hadden ze er bij de opleiding aardig ingeramd, bedacht hij cynisch. “Goed zo”, zei Pol goedkeurend, “en waarom zijn wij op pad gestuurd in deze comfortabele tweepersoons module?”

“Als broodnodige vrijetijdsbesteding?”, vroeg Jont quasi-dommig, “Als beloning voor onze onwaarschijnlijke inspanningen...?”

“Bijna”, grijnsde Pol, “Nee, we brengen het derde doel in de praktijk. En in dit geval verkennen we dus stelsel OPX-0198-RET.”

“Dank je, dank je!”, overdreef Jont, “Ik ben weer helemaal bij. Planeet J ligt weer in een keurige baan rond haar ster, om het zo maar eens te zeggen”.

Pol knorde opgeruimd, “Nou, aan het werk dan maar, ik wil met die planeet daar beginnen. Planeet P, om in jouw terminologie te blijven. Die lijkt het meest kansrijk.”

Op de panelen voor hen wees hij de bewuste planeet aan. Jont knikte. Tijd voor wat serieuze arbeid...

Beide gingen meteen aan het werk. Terwijl Pol de module in de juiste koers bracht, begon Jont met het uitstippelen van de landingsprocedure. Hij liet analyses uitvoeren van alle kenmerken die van belang konden zijn van hun "Planeet P". Het was allemaal niet veel bijzonders, constateerde hij al snel. Een aardachtige planeet van een normale grootte. Niet veel kleiner dan Kolop, zijn eigen thuisplaneet. Een betrekkelijk grote zwaartekracht. Zo te zien geen water. En geen atmosfeer.

Tenminste, zo leek het. Maar op de een of andere manier waren alle data die hij voorgeschoteld kreeg toch niet geheel met elkaar te rijmen. Misschien was dit toch niet zo'n standaard geval. Hij liet nog snel een aantal extra analyses uitvoeren. Curieus, bedacht hij, toen hij de resultaten bekeek. Het leek wel alsof er toch iets van een atmosfeer was. Maar dan wel een heel zwakke. En een heel uitzonderlijke, met grote hoeveelheden koolwaterstoffen erin...

“We weten toch wel zeker dat die planeet onbewoond is hè?”, vroeg Jont aan Pol. Die keek hem vreemd aan, verstoord uit zijn eigen procedures.

“Wat denk je zelf, flapdrol? Dat hebben we tijden geleden al uitgebreid nagegaan. Denk je dat het hoge commando twee rampenpiloten als wij hier in ons oppie naar toe zouden sturen als er ook maar een minieme kans was geweest op contact met een mogelijk gevaarlijke soort?”

Jont was een beetje geïrriteerd door Pol's gekscherende toon en antwoordde met vlakke stem: “Je hebt gelijk, maar alleen... die koolwaterstof-lezingen die ik krijg...”

Pol keek Jont kort aan en nam toen snel zijn analyses door.

“Afwijkend, maar niet alarmerend”, concludeerde hij al snel, “Maar maak toch maar wat extra analyses, dan bereid ik de landing wel voor.”

Jont knikte en verrichte enkele scans. Niets. Natuurlijk geen enkel teken van enig leven. De oppervlakte van deze planeet was zo dood als het maar kon. Maar toch... Hij zoomde uit, tot hij de planeet in één beeld had gevangen. De planeet zag er donker en grijsig uit, verdonkerd door haar eigen atmosfeer, waarin bijna grote zwarte wolken waren te onderscheiden. Ze straalde iets dramatisch uit, vond Jont. Hoe moest hij het zeggen? Geschiedenis. En ontegenzeggelijk iets heel “doods”. Maar was dood eigenlijk ook niet iets heel anders dan levenloos?

“We zijn in een baan gekomen”, deelde Pol mee, “over enkele momenten kunnen we landen. Nog iets bijzonders gevonden?”

Jont hoorde hem nauwelijks. Hij kon het niet verkroppen dat hij nog steeds niet had doorgrond wat er nou zo vreemd was aan deze planeet en bekeek nog eens alle verzamelde data.

“Nou?”, Pol keek hem van opzij vorsend aan.

“Nee”, zei Jont snel, onderwijl druk werkend. Hij probeerde de scan van het oppervlak van de planeet nog wat te verscherpen door de beelden te ontdoen van de gebruikelijke storing. Na een paar mislukte pogingen begreep hij pas wat hij verkeerd deed. Hij veranderde wat instellingen en nu lukte het hem. Een moment kon Jont van opwindning geen adem krijgen.

“Pas de landingsplaats aan”, zei hij snel tegen Pol, en hij noemde een aantal coördinaten. Pol keek hem verbaasd aan. Over enkele ogenblikken zouden ze de landing inzetten, niet veel later zouden ze al op de bodem van deze planeet staan. Zo laat nog de koers veranderen was hoogst ongebruikelijk, en niet zonder gevaar.

“Doe het nou gewoon”, drong Jont aan, “straks snap je het wel.”

Pol bromde iets in zichzelf, maar leek te doen wat van hem gevraagd werd. Een moment later braken ze door de gebrekkige dampkring van de planeet.

“Wat is er aan de hand?”, vroeg Pol een beetje nijdig, omdat hij in het ongewisse werd gelaten.

“Dat zie je zo...”, zei Jont zacht, “het is heel bijzonder in ieder geval.”

Het was een antwoord dat Pol alleen nog maar meer opwond. Pol haatte verrassingen, bedacht Jont zich enigszins geamuseerd. Het oppervlak van de planeet kwam nu snel dichterbij. De afremmechanismen werden automatisch in werking gezet. Al snel was hun snelheid zover teruggebracht, dat ze bijna verticaal konden landen. Precies volgens het boekje maakte de module tenslotte contact met de planeet. De schok was nauwelijks te voelen.

“Alle passagiers uitstappen alsjeblieft”, zei Jont met opgeruimde stem.

“Zie je nu wat ik bedoel?”

“Ongelooflijk”, fluisterde Pol. Ze stonden buiten, gehuld in hun speciale beschermende pakken, “dit had ik niet verwacht.”

“Zei ik het niet?”, fluisterde ook Jont. Hij had geen idee waarom hij fluisterde. Misschien kwam het door die gekke donkere atmosfeer, die de planeet verduisterde. De sfeer was ronduit beklemmend. Alsof de dood hier rond waarde.

“Ik snap in ieder geval waarom je hier zo graag wilde landen”, zei Pol.

Ze tuurden nog steeds beide naar het object dat even verderop stond, het object dat Jont al tijdens de afdaling had opgemerkt. Het was een toren of iets dergelijks. En het had zo’n curieuze vorm dat het niet uit zichzelf kon zijn ontstaan. Het moest het product zijn geweest van een beschaving.

“Het lijkt me duidelijk. Ooit is deze planeet bewoond geweest...”, zei Jont.

“Maar wat is er dan gebeurd?” Pol liep nu speurend rond. Hij schopte verschillende stenen los die zo gevormd waren dat het onwaarschijnlijk was dat de natuur ze ooit zo gemaakt had.

“Hun planeet moet grondig zijn verwoest...”, concludeerde Jont.

“Zijn ze uitgeroeid door een andere beschaving?”, opperde Pol.

Jont maakte een afkeurend gebaar met een tentakel. “Hoogst onwaarschijnlijk. Dit deel van het universum is zo goed als leeg. Er zijn geen andere beschavingen.”

“Zijn ze verhuisd naar een andere planeet?”

“Onmogelijk. Dat hadden we moeten weten.”

"Wat dan?"

"Ze hebben zichzelf verwoest", zei Jont met grote zekerheid, "of beter gezegd: de planeet waarop ze leefden. Hoe anders kan die atmosfeer zijn ontstaan...?"

Pol knorde niet-begrijpend, zijn blik weer gewend naar die raadselachtige toren. "Maar... waarom hebben ze zichzelf ten gronde gericht?"

Er viel een diepe stilte. Jont wist het ook niet.

"Toch wijst alles er op dat het zo is gegaan...", zei Jont tenslotte, "ze hebben het in ieder geval grondig aangepakt. Ik heb sporen van radio-actieve straling gevonden..."

"Nee hè...", zuchtte Pol. Ongetwijfeld moest hij denken aan een episode uit hun eigen verre geschiedenis, toen hun thuiswereld was verscheurd door vernietigende oorlogen. Wat ze hier zagen was wat er toen ook met hun zelf had gebeuren. In dat geval hadden ze hier in ieder geval niet gestaan. "Oh... Die stomkoppen!"

Jont kon het daar alleen maar mee eens zijn. "Een tragische geschiedenis inderdaad. En zonde, denk ik. Mooie dingen bouwen konden ze in ieder geval wel". Hij bedoelde natuurlijk de toren, waarvan hij nog steeds probeerde de structuur te doorgronden. Staand op vier voeten, bewoog het zich in een vloeiende beweging de hoogte in, om in een scherpe punt te eindigen.

"Ik vraag me af wat voor een beschaving het was...", mijmerde Jont, "wat voor wezens het waren..."

Pol knorde afkeurend, "Dat is het laatste waar we ons druk over moeten maken. Ze zijn in ieder geval treurig geëindigd. Het enige wat ze voor ons hebben achter gelaten is een zwartgeblakerde planeet!"

"...en een toren...", voegde Jont toe, "Misschien moeten we onderzoeken of we nog meer overblijfselen van hun beschaving kunnen vinden. Als dit nog staat moet er nog meer zijn."

"Tijdverspilling en irrelevant", vond Pol, "En bovendien is er geen gelegenheid. Het is hoogste tijd om te gaan!". Hij draaide zich bruusk om.

"En de toren dan?", vroeg Jont.

"Dat zetten we allemaal wel in ons rapport. Het enige dat telt is dat het duidelijk is dat deze planeet volkomen ongeschikt is voor kolonisatie."

"Daar ben ik wel mee eens", bromde Jont, "deze planeet heeft genoeg meegemaakt." En met die woorden draaide ook hij zich weg van de toren. Gezamenlijk bewogen ze zich terug richting het schip, hun vier tentakels soepeltjes voortbewegend over het onregelmatige oppervlak.

"Schrijf jij het verslag maar, Jont", zei Pol, "dan ga ik op de terugweg wat slaap inhalen."

"Jij!", deed Jont verontwaardigd, "maar ik ben op de heenweg ook al nauwelijks aan mijn rust toegekomen. Doe jij het maar!" Pol lachte, "Nee, jij!"

"Jij"

"Jij"

"JIJ!"

Goedmoedig ruziënd keerden ze terug naar hun module.

Het zou niet lang meer duren voor ze weer terug zouden keren op het moederschip. Hun rapport, wie het dan ook zou maken, zou ongetwijfeld terecht komen bij één of meer hoger geplaatsten. Misschien dat er bij een enkeling nog wel enige interesse zou bestaan over die curieuze planeet die ze in het OPX-0198-RET stelsel waren tegengekomen en over die toren die daar had gestaan. Maar het zou allemaal al snel vergeten zijn. Tenslotte stond het universum niet stil. Er waren belangrijker dingen dan een sinds lang vergane beschaving...

De module maakte zich los van de bodem en won snel aan hoogte. Al snel was het niet meer dan een puntje tegen de hemel, en tenslotte was het voorgoed verdwenen achter de zwarte wolken. De rust keerde weer terug op de getekende planeet, de rust die voor het eerst sinds vele eeuwen voor een moment verstoord was. En de toren, in een ver verleden ontworpen door de ingenieur Gustave Eiffel, bleef eenzaam staan, als een laatste restant van een ver verleden...

